

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1907. Выдано 4. Мая. Ч. VI.

Ч. 20.

Ч. 2014. Декрета конґреґаціи св. обрядôвъ.

S. Congregationis S. Rituum Edictum de usu linguae slavonicae in sacra Liturgia.

Acres de liturgico palaeoslavi seu glagolitici sermonis usu controversias, quae diu iam in provinciis Goritiensi, Jadrensi et Zagrabiensi dioeceses plures commoverunt, compositas atque adeo sublatas omnino esse oportuit post ea, quae Sacrum hoc Consilium itemque illud extraordinariis Ecclesiae negotiis praepositum, Pontificis Maximi nomine et auctoritate, decreverat. Sed tamen nondum ipsas conquievisse dolendum est; siquidem hic sermo etiamnunc multifariam contra praescriptum usurpatur in perfunctione sacrorum ; id quod non modo magnam affert et admirationem et offensionem pietati publicae, verum, cum gravi etiam caritatis pacisque christianae detrimento, Christi fideles, vel intra domesticos parietes, hostiles facit.

Tanta obtemperationis debitae oblivio quantae sit aegritudini SSmo D. N. Pio PP. X., facile aestimari potest; Isque, Apostolici officii sui esse intelligens, hujusmodi controversiis imponere finem, nuper huic Sacrae Congregationi mandavit, ut, datis ad Rmos Archiepiscopos, Episcopos et Ordinarios ceteros provinciarum memoratarum literis, quaecumque Decreto diei 5. Augusti 1898 aliisque

deinceps praescripta fuissent, omnia nonnullis opportune mutatis, revocaret, eaque sancte inviolateque, onerata ipsorum Antistitum conscientia, observari iuberet.

Primum igitur, quum eo ipso Decreto cautum fuerit, ut Ordinarii singuli indicem conficerent atquae exhiberent omnium suae dioecesis ecclesiarum quas certum esset privilegio linguae glagoliticae in praesens uti; quumque ei praescriptioni satisfactum non sit, quippe talis index, licet studiose expetitus, desideratur tamen adhuc, eundem Sacra haec Congregatio praecipit, ut Ordinarii omnes intra mensem Iulium anni proximi Apostolicae Sedi exhibeant, his quidem legibus confectum:

ut eae dumtaxat ecclesiae, tamquam hoc privilegio auctae, notentur, in quibus non coniectura aliqua, sed certis monumentis ac testibus constiterit, linguam glagoliticam ab anno 1868 ad praesens tempus sine intermissione in sacris peragendis adhibitam esse;

ut, eiusdem privilegii nomine nullae istis adscribantur ecclesiae, ubi in solemnibus Missis latina lingua celebrandis Epistolam et Evangelum cantari glagolitice mos fuerit, eoque minus, ubi ista sermone croatico vulgari canantur.

Praeterea S. haec Congregatio, quae infrascripta sunt, approbante item Summo Pontifice, religiosissime observanda edicit:

I. Quandoquidem Apostolica Sedes de usu glagoliticae linguae liturgico opportunum factu censuit, certis terminare finibus, quod olim indulserat, usus huiusmodi considerari et haberi ab omnibus debet ut privilegium locale, quibusdam adhaerens ecclesiis, minime vero ut personale, quod ad nonnullos Sacerdotes pertineat. Quamobrem Sacerdotes, qui palaeoslavicae dictionis periti sint, eam adhibere non poterunt, Sacrum facientes in ecclesia, quae hoc privilegio careat.

II. Semel confecto et publicato ecclesiarum privilegiatarum indice, nulli prorsus licebit in aliis ecclesiis, quacumque causa aut praetextu, linguam palaeoslavicam in sacram liturgiam inducere. Si quis vero, saecularis aut regularis Sacerdos, secus fecerit aut id attentaverit, ipso facto a celebratione Missae ceterorumque sacrorum suspensus maneat, donec ab Apostolica Sede veniam impetrabit.

III. In ecclesiis, quae privilegio fruuntur, Sacrum facere et Officium persolvere publica et solemni ratione, permissum exclusive erit palaeoslavico idiomate, quacumquae seclusa alterius linguae immixtione, salvis tamen praescriptis ad § 11. huius Decreti. Libri autem ad Sacra et ad Officium adhibendi characteribus glagoliticis sint excusi atque ab Apostolica Sede recogniti et approbati; alii quicumque libri liturgici, vel alio impressi charactere, vel absque approbatione Sanctae Sedis, vetiti omnino sint et interdicti.

IV. Ubicumque populus Sacerdoti celebranti respondere solet aut nonnullas Missae partes canere, id etiam nonnisi lingua palaeoslavica in Ecclessis privilegiatis fieri licebit. Idque ut facilius evadat, poterit Ordinarius, fidelibus

exclusive permittere usum manualis libri latinis characteribus loco glagoliticorum exarati.

V. In praefatis ecclesiis, quae concessione linguae palaeoslavicae indubitanter fruuntur, Rituale, slavico idiomate impressum, adhiberi poterit in Sacramentorum et Sacramentalium administratione dummodo illud fuerit ab Apostolica Sede recognitum et approbatum.

VI. Sedulo curent Episcopi in suis Seminariis studium provehere cum latinae linguae, tum palaeoslavicae, ita ut cuique diocesi necessarii Sacerdotes praesto sint ad ministerium in utroque idiomate.

VII. Episcoporum officium erit, ante Ordinationem sacram designare Clericos, qui latinis vel qui palaeoslavicis ecclesiis destinentur, explorata in antecessum promovendorum voluntate et dispositione, nisi aliud exigat Ecclesiae necessitas.

VIII. Si quis Sacerdos, addictus ecclesiae, ubi latina adhibetur lingua, alteri debeat ecclessiae inservire, quae palaeoslavici fruitur idiomatis privilegio, Missam solemnem ibi celebrare Horasque canere tenebitur lingua palaeoslavica; attamen illi fas erit privatim Sacra peragere et Horas canonicas persolvere latina lingua.

Sacerdos vero, palaeoslavici idiomatis ecclesiae adscriptus, cui forte latinae ecclesiae deservire contigerit, non solemnem tantummodo, sed privatam etiam Missam celebrare itemque Horas canere tenebitur latina lingua, relicta illi solum facultate Officium privatim persolvendi glagolitice.

IX. Licebit pariter Sacerdotibus, latini eloquii ecclesiae insriptis, in aliena ecclesia, quae privilegio linguae palaeoslavicae potitur, Missam privatam celebrare latino idiomate. Sacerdotes vero, linguae palaeoslavicae ecclesiis addicti, eodem hoc idiomate ne privatum quidem Sacrum facere poterunt in ecclesiis, ubi latina lingua adhibetur.

X. Ubi usu invaluit in Missa solemni Epistolam et Evangelium slavice canendi, post eorundem cantum latino ecclesiae ipsius idiomate absolutum, huiusmodi praxis servari poterit. In Missis autem parochialibus fas erit post Evangelii recitationem illud perlegere vulgari idiomate, ad pastoralem fidelium instructionem.

XI. In ipsis parohciis, ubi viget linguae palaeoslavicae privilegium, si quis fidelis ostenderit se cupere aut velle, ut Baptismus vel sacramenta cetera Matrimonio non excepto, sibi suisve administrentur secundum Rituale Romanum latinum, et quidem publice, eademque lingua habeantur rituales preces in sepultura mortuorum, huic desiderio aut voluntati districte prohibentur Sacerdotes ullo pacto obsistere.

XII. In. praedicatione verbi Dei, aliisve cultus actionibus, quae stricte liturgicae non sunt, lingua slavica vulgaris adhiberi permittitur ad fidelium commodum et utilitatem, servatis tamen Generalibus Decretis huius Sacrae Rituum Congregationis.

XIII. Episcopi illarum regionum, ubi eadem in usu est lingua vernacula, studeant uniformi curandae versioni precum et hymnorum, quibus populus indulget in propria ecclesia, ad hoc, ut qui ex una ad aliam transeunt dioecesim vel parochiam, in nullam offendant precationum aut canticorum diversitatem.

XIV. Pii libri, in quibus continetur versio vulgata liturgicarum precum, ad usum tantummodo privatum Christifidelium, ab Episcopis rite recogniti sint et approbati.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrorum Rituum Congregationis, die 18. Decmbris annno 1906. L. † S.

S e r a p h i n u s Card. C r e t o n i,
S. R. C. Praefectus.
† D i o m e d e s P a n i c i, Archiep. Laodicen.
S. R. C. Secretarius.

Decretum S. C. Concilii de Excardinatione et sacra Ordinatione.

Decreto diei 20 mensis Iulii 1898, quod incipit A primis, Emmi S. C. Concilii Patres, probante v. m. S. P. Leone XIII, circa excardinationem et incardinationem clericorum eorumque subsequentem ordinationem, haec quae sequuntur statuerunt:

I. Excardinationem fieri non licere nisi iustis de causis, nec effectum undequaque sortiri, nisi incardinatione in alia dioecesi executioni demandata.

II. Incardinationem faciendam esse ab Episcopo non oretenus, sed in scriptis, absolute et in perpetuum, id est nullis sive expressis sive tacitis limitationibus obnoxiam; ita ut clericus novae dioecesi prorsus mancipeter, praestito ad hoc iuramento ad instar ilius quod Constitutio „Speculatores“ pro domicilio acquirendo praescribit.

III. Ad hanc incardinationem deveniri non posse, nisi prius ex legitimo documento constiterit alienum clericum a sua dioecesi fuisse in perpetuum dimissum, et obtenta insuper fuerint ab Episcopo dimittente, sub secreto, si opus sit, de eius natalibus, vita, moribus ac studiis opportuna testimonia.

IV. Hac ratione adsriptos posse quidem ad Ordines promoveri. Cum tamen nemini sint cito manus imponendae, officii sui noverint esse Episcopi, in singulis casibus perpendere, an, omnibus attentis, clericus adscriptus talis sit, qui tuto possit absque ulteriori experimento ordinari, an potius oporteat eum diutius probari. Et meminerint, quod sicut „nullus debet ordinari, qui iudicio sui Epis-

copi non sit utilis aut necessarius suis Ecclesiis", ut in cap. 16. sess. 23 de reform. Tridentinum statuit; ita pariter nullum esse adscribendum novum clericum, nisi pro necessitate aut commoditate dioecesis.

V. Quo vero ad clericos diversae linguae et nationis, oportere, ut Episcopi in iis admittendis cautius et severius procedant, ac numquam eos recipiant, nisi requisiverint prius a respectivo eorum Ordinario, et obtinuerint secretam ac favorabilem, de ipsorum vita et moribus informationem, onerata super hoc graviter Episcoporum conscientia.

VI. Denique quoad laicos aut etiam quoad clericos, qui excardinationis beneficio uti nequeunt vel nolunt, standum esse dispositionibus Const. „Speculatores", quae, nihil obstante praesenti decreto, ratae ac firmae semper manere debent".

Sed pluribus in locis mos iam pridem invaluerat, ut quaedem litterae quasi excardinatoriae, seu excorporationis aut exeat nuncupatae, laicis quoque traderentur, eodem ferme modo ac pro clericis fieri consueverat; quibus litteris Episcopus originis laicum suae dioecesis subditum dimittebat, et ius nativum, quo pollebat eum in clericalem statum adscribendi, in alium Ordinarium transferre eique cedere videbatur: et vicissim hic illum suscipiens eum proprium subditum sibi facere, et qua talem ad primam tonsuram et ss. Ordines promovere libere posse arbitrabatur, quin aut ratione domicilii aut ratione familiaritatis subditus sibi esset iuxta Constitutionis „Speculatores" praescripta.

Porro evulgato decreto A primis, de huius praxis legitimitate disputari coepit, et plura dubia hac de re ad S. Sedem delata sunt.

Quapropter de mandato SSmmi quaestione semel et iterum in hac S. Congreggatione examinata, tandem die 15 Septembris 1906 Emmi Patres censuerunt, permitti posse, si Sanctitas Sua id probaverit, ut praefatae litterae, quibus laici a propria dioecesi dimittuntur, ab Ordinariis concedantur, earum vi extradioecesanus fieri proprius valeat Episcopi benevoli receptoris, et hoc titulo ad clericalem tonsuram et ad ss. Ordines ab eo promoveri; dummodo tamen

1.⁰ dimissio ab Episcopo proprio ex iusta causa, in scriptis et pro determinata dioecesi concedatur.

2.⁰ Acceptatio ne fiat nisi servatis regulis, quae pro clericis incardinandis statutae sunt, et superius sub num. II. III. IV. et V. recensentur; et servato quoque decreto „Vetuit" diei 22 Decembris 1905 quoad alumnos a Seminariis dimissos.

3.⁰ Sed iuramentum ad tramitem Constitutionis „Speculatores" requisitum praestandum esse ante clericalem tonsuram. Verum cum obligatio permanendi in dioecesi non propria, eique in perpetuum serviendi, ante maiorem aetatem non sine defficultatibus et periculis suscipi possit, cavendum esse ab Episcopis, ne ad clericalem tonsuram admittant, qui aetate maior non sit.

Facta autem de his omnibus relatione SSmmo D. N. Pio Papae X ab infrascripto Secretario in audientia diei 16 Septembris 1906, Sanctitas Sua deliberationem Emm. Patrum probavit et confirmavit, mandavitque ut evulgaretur per litteras S. C. Concilii, ut omnibus, ad quos spectat lex et regula esset, contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae die 24 mensis Novembris 1906.

† VINCENTIUS Card. Episc. Praenestinus,
Praefectus.
C. De Lai, Secretarius.

Повысшй декрета конґреґаціи св. обрядôвъ подаются до вѣдомости епархіяльного Духовеньства.

Вôдъ Еп. Ординаріята
Перемышль, 27. Цвѣтня 1907.

Ч. 21.

Ч. 1669. О крадежи церковныхъ рѣчей и готôвки.

Ц. к. Судъ краєвый карный въ Львовѣ, проситъ о оголошенє Всеч. Клирови Епарх. слѣдуючой вôдозвы:

„Дня 8/3 1907 придержала тут. поліція Ивана Струся челядника шевского у Львовѣ, родомъ зъ Вишневчика, котрый бувъ въ посѣданю дароносницѣ обраду гр. кат. зъ бронзу въ ôню позолоченой зъ ложичкою вартости около 14 коронъ и готôвки 11 кор. 20 сот., мѣжь котрою находило ся 50 поодинокихъ сотиковъ заснѣдѣлыхъ. Позаякъ Судъ не має до теперь вѣдомости, на шкоду котрои церкви крадѣжь згаданои дароносницѣ зôстала поповнена, упрашаєся Сьвѣтлый Ординаріятъ о подане сеи вôдозвы до вѣдома всѣхъ гр. кат. парохôвъ взглядно завѣдателѣвъ свого округа и о донесене, на шкоду котрои церкви и въ якимъ часѣ крадѣжь згаданыхъ рѣчей и готôвки а взгл. и дальшихъ рѣчей зôстала поповнена. О якъ найскорше залагоджене сеи вôдозвы упрашаε ся. Ц. к. Судъ краєвый карный вôд. XII. У Львовѣ 22. марта 1907. Радловский.“

Подаючи до вѣдомости повызшу вôдозву ц. к. суду краєвого карного въ Львовѣ завзываєся Всеч. Епарх. Клирь до безпроволочного донесеня тутъ на случай, єсли така крадѣжь зайшла.

Вôдъ Еп. Консисторіи
Перемышль, 12. Цвѣтня 1907.

Ч. 22.

Ч. 1996. Проповѣды на Свята и Недѣлѣ выданя о. Петра Бѣлиньского пароха въ Зарваницѣ.

Проповѣди на Свята и Недѣлѣ цѣлого року, написавъ о. Петро Бѣлиньскій гр. к. парохъ въ Зарваницъ часть трета. Жовква. Печатня ОО. Василіянъ 1907 на 238 стор. вел. 8ки. Книжка тая содержитъ проповѣди на всѣ недѣлѣ вел. поста, на Благовѣщене Пресв. Богородицы, на велик. Пятокъ, Свѣтле Воскресеніє, свѣтлый Понедѣлокъ и Второкъ, недѣлю Антипасхи, Мироносицъ, о Разслабленômъ, о Самарянинѣ и о Слѣпорожденômъ.

Проповѣди т. и Всеч. Автора, знаного по части изъ попередныхъ его працъ на тômъ поли, вôдзначаются богатымъ, и интереснымъ змѣстомъ, живымъ выкладомъ, удачнымъ приноровленємъ примѣрôвъ зъ рускои исторіи и глубокимъ духомъ вѣры. Прото поручаются якъ найусильнѣйше до хосенного ужитку Всеч. Духовеньства.

Вôдъ Еп. Консисторіи

Перемышль 26. Цвѣтня 1907.

ХРОНИКА.

Именованя.

Ч. 114/орд. Всеч. о. Савчинъ Іоанъ професоръ религіи въ ц. к. ґімназіи зъ языкомъ выкладовымъ рускимъ, Всеч. о. Максимъ Копко професоръ религіи въ ц. к. учит. женьск. Семинаріи и Всеч. о. Назарій Чабанъ духовникъ епарх. Семинаріи им. дѣйстными Совѣтниками Еп. Консисторіи.

Ч. 1791. Всеч. о. Стецякъ Сильвестеръ парохъ въ Каменцѣ старесело-дѣйстнымъ деканомъ Потелицкимъ.

Ч. 2385. Всеч. о. Дубъ Іосифъ парохъ въ Лопушници — завѣдателемъ деканата Устрицкого.

Презенты получили:

Ч. 1858. о. Клишъ Григорій на парохію Комарно.
„ 1958. „ Дуркотъ Іоанъ Хр. на парохію Лабова.
„ 1990. „ Кокотайло Романъ на парохію Туринка.
„ 2124. „ Баницкій Іосифъ на парохію Лѣщины.

Каноничну інстітуцію получили:

Ч. 2117. Всеч. о. Рынявецъ Володимиръ на парохію Белзъ.
„ 2136. „ „ Феціца Михаилъ на парохію Баниця.

До каноничнои институціи завôзванй:

Ч. 1899. о. Сороковскій Станиславъ на парохію Береги горнй.
„ 2107. „ Левицкій Лаврентій на парохію Яворецъ.

Ч 1967. Всеч. о. Негребецкій Іоанъ парохъ въ Ясеницѣ сôльнôй получивъ грамоту узнаня и похвалы за безкористне сповнюване обовязкôвъ душпастырскихъ для войсковыхъ исповѣдникôвъ нашого обряду стаціонованыхъ въ Ряшевѣ, въ часѣ свого душпастырованя въ парохіи Залѣсє.

Увôльненє вôдъ испыту конкурсового получили:

Ч. 1810. о. Струсевичь Александеръ парохъ въ Завадовѣ.
„ 1891. „ Грицикевичь Іоанъ парохъ въ Вязовницѣ.
„ 1931. „ Калимонъ Гр. парохъ въ Рышковой воли.
„ 1974. „ Юрчакевичь Емиль парохъ въ Устю рускимъ.
„ 2010. „ Прислопскій Романъ парохъ въ Дубецку.
„ 2059. „ Стецишинъ Алексей парохъ въ Торкахъ.
„ 2176. „ Костекъ Іоанъ парохъ въ Новôмъ Селѣ.

Завѣдательства получили:

Ч. 1902. о. Посѣкира Михаилъ въ Каменцѣ лѣснôй.
„ 2117. „ Була Михаилъ въ Лѣсковатôмъ.
„ 2137. „ Максимовичь Григорій въ Новицѣ.

Сотрудництва получили:

Ч. 2251. о. Шеховичь Іоанъ въ Люблинци дек. Любачôвского.
„ 2252. „ Калимонъ Іоанъ въ Доброй дек. Ярославского.

Новопоставленй пресвитеры получили слѣдуючй сопомочництва:

Ч. 2021. о. Брановскій Антоній въ Якубовôй воли.
„ 2022. „ Вахнянинъ Емиль въ Валявѣ.
„ 2023. „ Дякъ Михаилъ въ Зѣболкахъ.
„ 2184. „ Федевичь Іоанъ, сотруд. въ Куневѣ ad Волча дôльна.
„ 2185. „ Пôдгорецкій Петро въ Подемщинѣ.
„ 2186. „ Чайковскій Теофиль въ Гордынѣ.
„ 2187. „ Рудавскій Антоній сотруд. въ Сосницѣ.
„ 2188. „ Салукъ Лука сотруд. въ Белзѣ.
„ 1876. „ Карпякъ Ярославъ въ Михалевичахъ дек. Дрогобыцкого.

Вôдъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, 3. Цвѣтня 1907.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.

† КОНСТАНТИНЪ
ЕПИСКОПЪ.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Иосифа Стифіого въ Перемышли 1907.